

ЯРЕНЦЕТО И СТРАШНИЯТЪ ВЪЛКЪ

(Народна приказка)

Въ една сламена колибка живѣеше старата коза съ остритѣ рога. Тя имаше едно яренце — хубаво, хубаво, като агънце. Туй яренце носѣше бѣла звезда на челото си. Още не му бѣха поникнали жбчета, затуй не хрупкаше трева, а сучеше млѣко.

Всѣка сутринь, когато отиваше въ гората старата коза поржчваше на яренцето си да заключва вратата на колибката съ заключалката, защото ако я остави отключена, — ще влѣзе страшниятъ вълкъ и ще го изяде. Яренцето заключваше внимателно вратата и по цѣли дни стоеше самичко и пѣеше ярешки пѣсни съ трепкавото си гласче. Вечерно време козата се връщаше отъ гората и почваше да вика съ трепкавия си гласъ :

— Яренце миличко, отвори ми да влѣза! Азъ съмъ твоята майка. Ида си отъ гората и ти нося топло млѣко!

Яренцето познаваше гласа на своята майка, отключваше съ копитцето си вратата и се втурваше лакомо да суче топлото майчино млѣко. Козата стоеше кротко и го гледаше какъ си върти опашката.

Една вечеръ страшниятъ вълкъ, който се въртѣше все покрай колибката, подслуша какъ майката вика на рожбата си и реши да измами глупавото яренце.

Когато на другия день почна да се мръква, той превари козата, отиде предъ вратата на колибката и започна да рѣмжи съ дебелия си пресипналъ гласъ :

— Яренце миличко, отвори да влѣза! Азъ зъмъ твоята майка.

Яренцето се послуша и веднага разбра, че този гласъ не е майчиния му, а е гласътъ на вълка.

— Защо ме лъжешъ? — рече то. — Ти не си моята майка. Ти си страшниятъ вълкъ.

— По какво ме позна? — попита вълкътъ озадаченъ.

— По гласа! — отговори яренцето. — Моята майка иматъничккъ, трепкавъ гласъ, а твойтъ е дебелъ и пресипналъ.

Страшниятъ вълкъ си подви опашката и влѣзе въ селото. Надникна въ ковачницата, кждето Гочо Многознайникътъ удряше желѣзото върху наковалнята съ единъ тежккъ чукъ.